

Păcală Cel Veșnic

Necorupb

Prea multe întrebări s-au adunat,
nici nu găsim răspunsuri pe măsură,
căci tot prezentul parcă-i răsturnat
într-un cazan alimentat cu ură.
Ne răsucim pe strâmte amăgiri,
purtăm în suflet false jurăminte,
dintr-un trecut cu multe amintiri
pe care le-am trădat mai înainte.

Ne îmbătăm cu-aceiași nefiresc,
pe care-l cultivăm, fără-nvoială,
prin vorbele ce zilnic se-nvârtesc
în mintea noastră, ca într-o spirală.
Cuvintele de-valma, fără rost,
care ne ies, fără răgaz, din gură,
ne prelungesc trecutul prea anost
rămas străin în falsa-i coniectură.

Ne învârtim tot timpul într-un loc,
în ipoteze fără rezonanță,
parcă-am descins din tristul iarmaroc
unde-am vândut și ultima speranță.
Tot aspirăm la falsele minuni
servite-n ambalaje colorate
de cei care se cred deja stăpâni
peste norod și viețile furate.

Avem în inimi doar un trist ecou,
măsură grea a vieții-n impostură...
Păcală-al nostru, veșnicul erou,
ne ține-n loc cu sufletul la gură !